

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Komisja Rozwoju

2011/2051(INI)

13.4.2011

OPINIA

Komisji Rozwoju

dla Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi

w sprawie wspólnej polityki rolnej do 2020 r.: sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi
(2011/2051(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Kriton Arsenis

PA_NonLeg

WSKAZÓWKI

Komisja Rozwoju zwraca się do Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

Punkt A preambuły. mając na uwadze, że sektor rolnictwa odpowiada za 40% światowej emisji gazów cieplarnianych; mając na uwadze, że rolnictwo jest głównym źródłem emisji metanu i podtlenku azotu i że te dwa gazy cieplarniane mają znacznie większy wpływ na ocieplenie niż dwutlenek węgla; mając na uwadze, że zmiana klimatu wpływa przede wszystkim na sytuację ludzi ubogich w państwach rozwijających się i zmniejsza możliwości produkcji rolnej,

Punkt B preambuły. mając na uwadze, że na obszarach wiejskich w państwach rozwijających się niedożywienie sięga 70% – 80% oraz mając na uwadze, że likwidacja skrajnego ubóstwa i głodu jest uzależniona od poprawy warunków życia rolników i pracowników rolnych w państwach rozwijających się,

Punkt C preambuły. mając na uwadze, że sprawozdanie specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. prawa dostępu do żywności pt. „Rolnictwo ekologiczne a prawo dostępu do żywności” wskazuje, że rolnictwo ekologiczne może w ciągu 10 lat dwukrotnie zwiększyć produkcję żywności w całych regionach, łagodząc przy tym skutki zmiany klimatu i ograniczając ubóstwo na obszarach wiejskich; uznaje, że długoterminowa wydajność produkcji i bezpieczeństwo żywnościowe, a zwłaszcza odporność systemów rolniczych na anomalie klimatyczne zależy od należytej dbałości o zasoby naturalne, w szczególności w odniesieniu do gleby, wykorzystywania wody i różnorodności biologicznej;

1. odnotowuje postęp dokonany w ramach reformy wspólnej polityki rolnej, który zmniejszył negatywne skutki wspólnej polityki rolnej dla krajów rozwijających się; zwraca się do Komisji i Organizacji ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO), aby podjęły się dokładnej oceny wspólnej polityki rolnej i jej wpływu na państwa rozwijające się; domaga się, aby zgodnie z regułą spójności polityki na rzecz rozwoju zasada „nie szkodzić krajom rozwijającym się” stanowiła główny cel nowej wspólnej polityki rolnej, co zapisano w art. 208 traktatu lizbońskiego, oraz aby stworzono odpowiednie mechanizmy gwarantujące przestrzeganie tej zasady; zwraca uwagę na art. 3 ust. 5 TUE, który stanowi, że UE przyczynia się do swobodnego i uczciwego handlu oraz do wyeliminowania ubóstwa, oraz wzywa do zapewnienia spójności między wspólną polityką rolną a polityką UE w dziedzinie handlu i na rzecz rozwoju;

2. wzywa UE do zapewnienia spójności między wspólną polityką rolną a swoją polityką handlową i polityką rozwoju; w szczególności podkreśla konieczność klauzul bezpieczeństwa w umowach handlowych oraz prawo państw rozwijających się do ochrony własnego rynku rolnego;

3. przypomina zobowiązanie UE i pozostałych członków OECD – podjęte w ramach dauhańskiej rundy negocjacji – do zlikwidowania wszelkich subsydiów wywozowych, a także do oddzielenia płatności bezpośrednich od produkcji w celu zapewnienia równych szans produktom rolnym pochodzącym zarówno z UE, jak i z krajów rozwijających się oraz do pobudzania uczciwego handlu i trwałego wzrostu gospodarczego; zwraca się do Komisji o

wdrożenie powyższych zmian przy jednoczesnym finansowaniu odpowiednich programów przejściowych, co pozwoli uniknąć negatywnych skutków na obszarach wiejskich w UE, a także o promowanie ekologicznych i zrównoważonych praktyk rolnych, które opierają się na stosowaniu niewielkich ilości środków chemicznych i sposobach uprawy uwzględniających lokalne warunki środowiskowe; wzywa UE, aby wspierała roszczenia państw rozwijających się w zakresie ochrony produkcji żywności i ochrony własnej ludności przed ewentualnym niekorzystnym wpływem tanich przywozów; wzywa ponadto do inwestowania w badania nad rolno-środowiskowymi metodami upraw oraz do świadczenia usług publicznych, aby umożliwić drobnym rolnikom przejście na ekologiczną i zrównoważoną produkcję;

4. podkreśla, że, chcąc zapewnić skuteczność współpracy na rzecz rozwoju, należy zwiększyć spójność między wspólną polityką rolną, polityką handlową i polityką rozwoju; ponadto stwierdza, że UE musi zadbać o lepszą koordynację działań z organizacjami pozarządowymi, FAO, ONZ i innymi organami międzynarodowymi;

5. uważa, że wspólna polityka rolna odgrywa ważną rolę w kontekście polityki rozwoju, w szczególności w obszarze bezpieczeństwa żywnościowego; zwraca uwagę, że wspólna polityka rolna może wnieść wkład w rozwiązanie problemu zwiększonego światowego zapotrzebowania na żywność;

6. zauważa, że czynniki takie jak ubóstwo, zdrowie, stabilność polityczna, infrastruktura i klęski żywiołowe wpływają negatywnie na bezpieczeństwo żywnościowe w państwach rozwijających się;

7. zauważa, że żywność nie jest jedynie towarem, lecz dostęp do niej ma fundamentalne znaczenie dla życia ludzkiego; wzywa UE do wykorzystania swojej polityki handlowej i polityki rozwoju do promowania zrównoważonych praktyk rolnych oraz bezpieczeństwa żywnościowego w krajach najsłabiej rozwiniętych i rozwijających się ze względu na wzrost popytu i wzrost cen żywności;

8. zwraca uwagę na fakt, że żywność nie jest jedynie towarem oraz że dostęp do niej stanowi powszechne prawo człowieka; podkreśla w związku z tym, że aby zapewnić bezpieczeństwo żywnościowe na świecie, nie należy zwiększać eksportu europejskich produktów rolnych do krajów rozwijających się, lecz pomóc rozwijać się tym krajom, umożliwiając im zwiększenie i zróżnicowanie własnej produkcji, aby zwiększyć bezpieczeństwo żywnościowe i zaspokoić zapotrzebowanie lokalnych rynków; w związku z tym wzywa Komisję do dokonania oceny wpływu zawartych przez UE z państwami trzecimi umów gospodarczych, umów o wolnym handlu i umów inwestycyjnych na prawa człowieka, aby nie przeczyć własnym wartościom UE w obszarze zewnętrznych strategii politycznych;

9. z zaniepokojeniem stwierdza, że uzależnienie UE od importu pasz zwierzęcych, a w szczególności soi, przyczyniło się do wzrostu zapotrzebowania na ziemię uprawną za granicą, co doprowadziło do wylesiania, przesiedlania ludności i rozwoju uprawy soi modyfikowanej genetycznie w Ameryce Południowej; w związku z tym domaga się, aby Komisja uznała za jeden z głównych priorytetów zmniejszenie uzależnienia od importowanych zwierzęcych pasz białkowych, w szczególności poprzez rozwój i rozprzestrzenienie zrównoważonej uprawy roślin wysokobiałkowych w UE;

10. stoi na stanowisku, że aby rozwiązać problem międzynarodowej spekulacji cenami

towarów rolnych, nowa wspólna polityka rolna powinna ustanowić odpowiednie mechanizmy i przepisy dotyczące instrumentów pochodnych bazujących na towarach rolnych i zwiększające przejrzystość; jest przekonana, że UE powinna dać przykład, ustanawiając w obrębie swojego terytorium lokalne rolne rynki aukcyjne oraz lokalne systemy dystrybucji, które zwiększają siłę przetargową właścicieli drobnych gospodarstw w łańcuchu dostaw żywności;

11. przyznaje, że pilną kwestią jest zapewnienie bezpieczeństwa żywnościowego na świecie poprzez zwiększenie inwestycji rolnych w regionach świata, w których bezpieczeństwo żywnościowe jest zagrożone; podkreśla w związku z tym, że rozwój rolnictwa powinien opierać się na prawie do żywności i jej produkcji oraz że UE powinna dostrzec znaczenie, jakie dla krajów rozwijających się ma osiągnięcie bezpieczeństwa żywnościowego, i wystąpić w jego obronie;

12. wzywa Komisję do dokonania szczegółowej oceny wpływu wszystkich trwających negocjacji handlowych, w szczególności dotyczących porozumienia UE–Mercosur, które nie powinny mieć negatywnego wpływu na kraje rozwijające się ani zaszkodzić skuteczności wspólnej polityki rolnej do 2020 r.;

13. przyznaje, że reformy wspólnej polityki rolnej znacznie ograniczyły wpływ produkcji rolnej UE na kraje rozwijające się dzięki prawie całkowitemu zniesieniu zwrotów wywozowych; domaga się, aby UE uznała znaczenie, jakie ma wspieranie sektora rolnictwa w krajach rozwijających się, w szczególności poprzez priorytetowe traktowanie rolnictwa w krajach rozwijających się oraz w budżecie UE przeznaczonym na pomoc rozwojową dla obszarów zamorskich;

14. wzywa Unię Europejską do zapewnienia spójności wspólnej polityki rolnej z polityką rozwojową i polityką handlową, uwzględniając jednocześnie potrzeby i obawy rolników w krajach członkowskich UE i krajach rozwijających się oraz przestrzegając zasady spójności polityki na rzecz rozwoju.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	13.4.2011
Wynik głosowania końcowego	+: 22 -: 0 0: 4
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Thijs Berman, Corina Crețu, Véronique De Keyser, Nirj Deva, Leonidas Donskis, Charles Goerens, Catherine Grèze, András Gyürk, Filip Kaczmarek, Miguel Angel Martínez Martínez, Gay Mitchell, Norbert Neuser, Maurice Ponga, Birgit Schnieber-Jastram, Michèle Striffler, Alf Svensson, Eleni Theoharous, Ivo Vajgl, Anna Záborská, Iva Zanicchi, Gabriele Zimmer
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Cristian Dan Preda, Judith Sargentini, Bart Staes, Patrizia Toia
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	James Nicholson, Edward Scicluna, Catherine Trautmann